

IN QUARANTAINÉ

Blijspel in drie bedrijven

door

ANNE TERWISSCHA

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **IN QUARANTAINE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ANNE TERWISSCHA** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2020 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Frans Ruisaerts - museumeigenaar	(m)
Liselore - zijn mooie, naïeve assistente	(v)
Wiecher Driehuizen - museumbezoeker	(m)
Jolanda Driehuizen - de vrouw van Wiecher	(v)
Simon - dief	(m/v)
Geert Huizinga - huisarts	(m/v)
Paulien - kunstkenner	(v/m)
Els - journaliste	(v/m)

DECOR:

Het verhaal speelt zich af in een museum. Links is de deur naar buiten. Achter in het midden is de deur naar kantoor en overige vertrekken. Rechts is een doorgang naar de overige museumzalen. Deze doorgang heeft geen deur.

Links bij de deur staat een tafel met een stoel waar Liselore kan zitten. De tafel heeft een laatje o.i.d. waar iets verborgen kan worden.

Rechts achter tegen de wand hangen schilderijen met kaartjes erbij, waaronder een schilderij van een landschap. (Dit mag ook een schilderij zijn met een andere afbeelding. De drie molens die in tekst voorkomen, kunnen aangepast worden aan de afbeelding) Vlakbij het schilderij staat een pop (etalagepop of zo) met middeleeuws aandoende kleding.

EERSTE BEDRIJF

(Liselore komt op via midden met een geldkistje en loopt naar de tafel)

LISELORE: *(zet het geldkistje op tafel)* Weer een dag keihard werken. *(ze schikt wat folders en kijkt in het rond)* Zo, klaar. *(gaat zitten, doet oortjes in, leest het tijdschrift De Informant en deint al kauwgom kauwend met haar hoofd mee op de muziek, met haar rug enigszins naar links gewend. Jolanda en Wiecher komen op via links)*

WIECHER: *(kijkt iets verder naar rechts)* Ja, volgens mij is het een museum.

JOLANDA: *(kijkt ook)* Ik denk het niet. Volgens mij heeft iemand gewoon een slechte smaak voor inrichting. Kom, we gaan. We zijn hier in het huis van een vreemde.

WIECHER: Maar er hangen kaartjes bij die schilderijen. Wie doet dat thuis nou?

JOLANDA: *(zwaait met een reisgidsje)* In deze gids staat anders niks over een museum dat hier zou moeten zijn.

WIECHER: Misschien is het net geopend.

JOLANDA: Hoe dan ook, ik ga hier geen geld aan spenderen.

WIECHER: Ach, even kijken kan geen kwaad.

JOLANDA: Als het geld kost, kan het wel kwaad.

WIECHER: Laten we snel even een blik werpen. We kunnen altijd nog weg. *(ze lopen verder naar rechts en worden opgemerkt door Liselore die haar oortjes uitdoet)*

LISELORE: Goedemorgen. *(merkt dat ze kauwgom in heeft en plakt dat onder de tafel)* U komt voor het museum?

WIECHER: Dus toch. *(tegen Jolanda)* Zie je nou?

JOLANDA: Die paar schilderijen maken het nog geen museum.

LISELORE: Dit is het museum voor lokale kunsten.

JOLANDA: Lokale kunsten? Dan barst het hier niet van het talent, zeker?

LISELORE: *(dreunt op)* Het lokale museum bezit de grootste verzameling schilderijen van de hier geboren en getogen Piet Ruisaerts, die een leerling was van Rembrandt van Rijn. Na zijn studie in Amsterdam keerde hij terug naar zijn geboortegrond, alwaar hij zich toelegde op...

JOLANDA: Ja ja, het is al goed. We gaan zelf al kijken.

LISELORE: Fijn, dat is dan twaalf euro.

WIECHER: Twaalf euro?

LISELORE: Ja, zes euro per persoon. Of heeft u een museumjaarkaart?

WIECHER: Eh... ja. *(pakt zijn portemonnee en kijkt)* Maar helaas hebben we die thuis laten liggen. Je gelooft ons hopelijk wel.

LISELORE: Dat is dan twaalf euro.

JOLANDA: We gaan eerst kijken, en daarna bepalen we of het dat geld waard is.

LISELORE: Maar...

JOLANDA: Luister, kind. Als je naar de markt gaat, dan betaal je toch ook niet eerst de groenteman, voor je het fruit gaat testen?

LISELORE: Eh... nee.

JOLANDA: Precies. Zo moet je dit ook zien. Wij gaan eerst het fruit testen, en daarna besluiten we of we het kopen. Kom mee, Wiecher. We zijn denk ik snel klaar.

LISELORE: Maar... *(wordt genegeerd)*

WIECHER: *(kijkt naar schilderij)* Och kijk, dat is er al één van Piet Ruisaerts. Wat een pennenstreek. Je kunt zien dat hij een leerling van Rembrandt is geweest.

JOLANDA: Niet te enthousiast, Wiecher. Straks moeten we nog betalen ook.

WIECHER: *(ziet pop)* Oh, dat zal Piet Ruisaerts moeten voorstellen.

JOLANDA: Oh ja, denk je, Wiecher? Want het kan hier natuurlijk ook een kledingzaak zijn.

LISELORE: *(gaat zitten)* Ach, wat kan mij het ook schelen. Als we het van die twee bezoekers moeten hebben... *(doet oortjes weer in, pakt kauwgom en gaat weer lezen. Frans op via links)*

FRANS: Goedemorgen, Liselore.

LISELORE: *(schrikt; doet snel oortjes, tijdschrift en kauwgom weg)* Meneer Ruisaerts. Wat bent u vroeg.

FRANS: Tja, zorgen, Liselore. Ik moet eens goed gaan nadenken over hoe ik dit open kan houden, terwijl de bezoekers wegblijven. Ach, had ik jouw baantje maar. Geen zorgen meer...

LISELORE: Wilt u dan ook mijn salaris, baas?

FRANS: Eh... Nou, ik ga naar mijn kantoor. *(ziet Jolanda en Wiecher)* Hé, wat zie ik? Zijn er al bezoekers?

LISELORE: Ja, die zijn net binnengekomen.

FRANS: *(loopt naar hen toe)* Welkom, welkom beste mensen. *(schudt handen)* Ik ben Frans, Frans Ruisaerts. Welkom in mijn museum. U zult hier veel kunst aantreffen van een beroemde voorvader van mij, Piet Ruisaerts. Een hoogtepunt van de collectie is de Nachtwacht.

JOLANDA: (*sarcastisch*) Oh, ik dacht dat die van Rembrandt was. En dat die in het Rijksmuseum hangt. (*tegen Wiecher*) Nou, boffen wij even dat we hier stopten. Stel je voor, de Nachtwacht hangt gewoon hier. En geen hordes toeristen die het uitzicht bederven.

FRANS: Rembrandt is er inderdaad beroemd mee geworden. Dat klopt. Maar hoe denkt u dat hij op het idee is gekomen? Ja, dat kwam door zijn leerling Piet. En de voorstudie voor dat schilderij hangt hier bij ons in de volgende zaal.

JOLANDA: Ik kan niet wachten.

FRANS: U zult zien dat het de toegangsprijs meer dan waard is.

JOLANDA: Dat ben ik met u eens. Tot nu toe hebben we niets betaald en ik denk ook niet dat we dat gaan doen.

FRANS: Wat? U heeft niets betaald? (*tegen Liselore*) Jij hebt hen zomaar binnen gelaten?

LISELORE: (*bedremmeld*) Meneer en mevrouw wilden eerst rondkijken voor ze gingen betalen. U weet wel, precies zoals je groente op de markt koopt.

FRANS: Groente op de markt? Wat heeft dat er nou mee te maken? Ach, laat ook maar. Liselore, als jij de bezoekers niet laat betalen, dan gaan we helemaal failliet. En weet je wie er dan als eerste op straat staat?

LISELORE: Eh... (*gebaart naar Jolanda en Wiecher die achter Frans geïnteresseerd meeluisteren*)

FRANS: (*ziet Jolanda en Wiecher*) Kom anders maar even mee naar kantoor. Dan hebben we het erover.

LISELORE: Ja baas. (*Frans en Liselore af via midden*)

JOLANDA: Ik heb het hier al gezien, Wiecher. We gaan weg.

WIECHER: Maar Jolanda, we hebben de Nachtwacht nog niet gezien. Of de voorstudie ervan.

JOLANDA: Sukkel. Geloof je die man nou echt? Als dat verhaal inderdaad waar is, waarom ziet het hier dan niet zwart van de mensen?

WIECHER: Eh...

JOLANDA: We gaan weg. En wees blij dat we hier niet voor betaald hebben.

WIECHER: Maar één blik kan geen kwaad, nu we hier toch eenmaal zijn.

JOLANDA: Oh, vooruit dan. Maar snel. Er zijn genoeg leukere dingen die we kunnen doen vandaag. (*Jolanda en Wiecher af via rechts. Simon op via links*)

SIMON: (*kijkt eerst langs de deurposten en daarna achter de tafel*) Niemand? Heel mooi. (*loopt even door, loopt dan terug, opent het*

geldkistje, haalt er wat briefgeld uit en stopt dat in zijn zak) Ik zou stom zijn om zo'n kans te laten lopen. Eens kijken wat voor kostbaarheden ze hier verder hebben. Niet dat ik veel verwacht van zo'n klein museum, maar je weet maar nooit. Van wie is dit? (*leest briefje bij schilderij*) Piet Ruisaerts. Daar kwam ik voor. (*zijn telefoon gaat. Simon schrikt en neemt dan op*) Ja M., ik ben er al. Ik schrik me dood van je telefoontje. [...] Laat me eerst even rustig rondkijken, ja? Ik ben net binnen. [...] Nee, ik heb nog niemand gezien. Zeker allemaal koffiedrinken. [...] Wacht even, ik kijk. (*probeert achter het schilderij te kijken, tilt het daarna van de wand en zet het omgedraaid op de grond*) Nee, geen beveiliging te zien. Volgens mij is hier helemaal niks beveiligd. Ik kan meenemen wat ik wil. [...] Ja M., ik weet het. Ik ben hier om de schilderijen van Piet Ruisaerts te onderzoeken. Ja, en om De drie molens te zoeken. Als je ophangt, dan kan ik ermee aan de slag. (*hangt op*) Wie moet hier weer al het werk doen? Simon, want de geheimzinnige M. blijft liever achter de schermen. (*ziet deur midden opengaan en vlucht weg via rechts. Frans en Liselore op*)

FRANS: Ik hoop dat het nu duidelijk is.

LISELORE: (*sniffend*) Ja meneer Ruisaerts.

FRANS: Als we iedereen hier gratis toelaten, dan hebben we geen inkomsten meer en dat betekent dat we beiden geen salaris krijgen.

LISELORE: Nee, meneer Ruisaerts.

FRANS: En dan kan ik de rekeningen niet betalen, dus dan zal ik alles moeten verkopen.

LISELORE: Ja, meneer Ruisaerts.

FRANS: Willen we dat?

LISELORE: Nee, meneer Ruisaerts.

FRANS: Dus wat doen we vanaf nu?

LISELORE: Alle bezoekers laten betalen, meneer Ruisaerts.

FRANS: Inderdaad, en we accepteren geen smoesjes meer. Oké, laat het niet weer gebeuren. (*Liselore gaat zitten. Frans draait zich om en ziet het schilderij op de grond staan*) Wat is dit nou weer? Wil dat mens het nou echt op deze manier duidelijk maken dat ze het maar niks vindt? Door het omgedraaid op de grond te zetten? Echt, de onbeschoftheid van sommige mensen. Het is dat ze een klant is... (*hangt het schilderij weer aan de muur*) Zo, en nu maar hopen dat ze er vanaf blijft. Liselore, ik ben achter.

LISELORE: Ja, meneer Ruisaerts. (*Frans af via midden. Liselore steekt haar middelvinger omhoog naar hem*) 'Dan hebben we beiden geen salaris meer.' Alsof mijn salaris zoveel meer is dan

een bijstandsuitkering. *(doet oortjes weer in, pakt de kauwgom en het tijdschrift. Geert op via links)*

GEERT: Goedemorgen.

LISELORE: *(schrikt)* Geen moment rust hier. *(doet oortjes uit en tijdschrift en kauwgom weg)* Goedemorgen meneer.

GEERT: Ik ben hier voor meneer Ruisaerts.

LISELORE: Dat kan. Dat is dan zes euro.

GEERT: Pardon?

LISELORE: Het is zes euro voor de toegang. Of heeft meneer een museumjaarkaart?

GEERT: Jongedame, misschien heeft u me verkeerd begrepen, maar ik kom hier voor meneer Ruisaerts.

LISELORE: Ik heb u heel goed begrepen. Dat is dan zes euro.

GEERT: Ik ga geen zes euro betalen om meneer Ruisaerts te zien.

LISELORE: U zult wel moeten. Of wilt u soms eerst meneer Ruisaerts zien en dan achteraf betalen? Want daar trap ik niet nog een keer in. Ik accepteer geen smoesjes meer.

GEERT: Ik wil helemaal niet betalen om hem te zien.

LISELORE: In dat geval kunt u beter rechtsomkeert maken, want aan types zoals u gaan wij failliet.

GEERT: Wel heb ik ooit. *(Frans op via midden)*

FRANS: Wat is dit voor geschreeuw? Hé Geert, goedemorgen.

GEERT: Mag ik verder komen, Frans? Want deze jongedame wil me daar voor laten betalen.

FRANS: Natuurlijk mag je verder komen. Doe niet zo raar. *(tegen Liselore)* Waar ben je mee bezig?

LISELORE: Maar u zei...

FRANS: Kom maar, Geert. Let niet op haar. Het is zo moeilijk om aan goed personeel te komen.

GEERT: *(kijkt rond)* Zo, dit is het dus, hè? Jouw plaats.

FRANS: Ja, dit is mijn museum. En ik ben er trots op.

GEERT: En wat heb je hier zoal?

LISELORE: *(dreunt op)* Het lokale museum bezit de grootste verzameling schilderijen van de hier geboren en getogen Piet Ruisaerts, die een leerling was van Rembrandt van Rijn. Na zijn studie in Amsterdam...

FRANS: Eh ja, Liselore, dat zal ik Geert zelf allemaal gaan vertellen.

LISELORE: Oké, meneer Ruisaerts.

GEERT: Wie is dat in vredesnaam?

FRANS: *(trekt Geert mee)* Ssst, ze is niet te duur. Dat is waarom ik haar in dienst heb. Ik kan gewoon geen gekwalificeerd personeel betalen. Dit is wat je dan krijgt.

GEERT: Gaat het zo slecht?

FRANS: Slechter. Ik weet niet meer wat ik moet doen, Geert. Ik heb hier een prachtcollectie. Echt de moeite waard. Kijk dit schilderij nou. En dit is nog maar een opwarmertje. Je zou de rest eens moeten zien.

GEERT: Eh ja. (*zonder overtuiging*) Ik kan niet wachten. Maar hoe komt het dat je zo weinig bezoekers trekt?

FRANS: Ach, weet ik veel. De toeristengidsjes willen het niet vermelden, hoe vaak ik er ook over gemaild heb. Niet interessant genoeg, zeggen ze. Nee, maar als ik ga betalen dan willen ze het wel opnemen. Maar waar haal ik het geld vandaan?

GEERT: Andere manieren dan? Ga borden plaatsen. Je zit hier behoorlijk afgelegen, dus de mensen vinden je niet zomaar.

FRANS: Heb ik ook al geprobeerd. Kreeg ik gelijk gezeik met de gemeente. Mocht niet. Schijnen allemaal regels over te bestaan.

GEERT: Tja, dan weet ik het ook niet. Tenzij...

FRANS: Tenzij wat?

GEERT: Tenzij hier iets gebeurt wat de landelijke pers haalt, zodat heel het land weet dat je bestaat.

FRANS: Maar wat dan? Vorig jaar konden we een keer een uur lang niet het toilet doortrekken omdat ze bezig waren met de waterleiding. Iets spannenders is er sindsdien niet gebeurd.

GEERT: Nee, daarmee haal je niet de krant.

FRANS: Had ik maar een vak geleerd. Ik had dokter moeten worden, net als jij.

GEERT: Nou, dat is ook niet alles, hoor. Ongewassen lijven die ik onder ogen krijg. Ik geef het je te doen.

FRANS: Maar je krijgt er wel voor betaald.

GEERT: Heb je hier niet iets van waarde hangen?

FRANS: Was het maar waar. Die Piet Ruisaerts was een beste kerel en een aardige schilder, maar het haalt eerlijk gezegd niet het niveau van Rembrandt zelf.

GEERT: En is er niet een kans dat hier één of ander doek hangt dat van een beroemde schilder blijkt te zijn?

FRANS: Zelfs dat ben ik al aan het proberen, maar ik denk het niet. Maar goed, je weet het maar nooit. Ik heb een vriendin van mij gevraagd om eens te komen kijken. Zij heeft er behoorlijk veel verstand van.

GEERT: Tja, dan weet ik het ook niet meer. Ik kan je niet helpen. Zorg dat je in de belangstelling komt te staan, hoe dan ook. Dat is het enige advies dat ik je kan geven. Trek de aandacht.

FRANS: Als ik maar wist hoe. (*Jolanda en Wiecher op via rechts*) Ah, daar bent u weer. Dat heeft u allemaal snel bekeken. Nog iets interessants gezien?

JOLANDA: Ja, de brandblusser. Dat is een poederblusser, zag ik. Is dat verstandig met al die schilderijen? Of denkt u dat het niet zoveel uitmaakt?

FRANS: Mevrouw...

JOLANDA: Nou ja, het maakt niet uit. (*Wiecher krabt zich op zijn rug*) Het is uw keuze. We gaan. Kom Wiecher. En houd op met jezelf te krabben. Je bent geen aap.

WIECHER: Nee, lieve. (*er gaat Geert een licht op. Hij pakt iets uit zijn zak*)

LISELORE: (*als Jolanda en Wiecher haar passeren*) U bent klaar met uw bezoek? En u wilt afrekenen?

JOLANDA: Hoe bedoel je?

LISELORE: (*bedremmeld*) Nou, het keuren van het fruit en zo, voor het bekijken.

JOLANDA: Nou kind, ik heb het fruit gekeurd en volgens mij moeten wij geld toe krijgen. Maar vooruit, we zijn de kwaadsten niet. Wiecher, pak eens twintig cent.

WIECHER: Ja, lieve. (*doet zijn hand in zijn zak. Geert strooit ongemerkt poeder in zijn nek*) Alsjeblieft (*geeft het muntstuk aan Jolanda*).

JOLANDA: (*geeft het muntstuk aan Liselore*) Alsjeblieft kind. Maak het niet in één keer op. (*Wiecher begint als een dolle over het toneel te springen en te krabben*) Wiecher, houd op met die flauwekul! Sta stil!

WIECHER: Ja, lieve. (*gaat gewoon door*)

JOLANDA: Sta stil!

WIECHER: Dat kan ik niet!

GEERT: Mijn hemel, ik herken dit. Is dit....?

FRANS: Wat?

GEERT: Snel, leg die man op de grond. (*er volgt een worsteling van Frans en Wiecher*)

FRANS: Liselore, help dan! (*Liselore helpt. Uiteindelijk ligt Wiecher op de grond, terwijl Frans en Liselore bovenop hem liggen en hem in bedwang houden*)

JOLANDA: Wat is dit? Ga van mijn man af! Dat mag alleen ik!

GEERT: Mevrouw, het is voor eenieders veiligheid dat ze hem beethouden.

JOLANDA: Oh ja? Wie bent u dan?

GEERT: Ik ben Geert Huizinga, huisarts. En dit is het ernstigste geval van pepperitis dat ik ooit heb gezien.

JOLANDA: Pepperitis?

GEERT: Ja, ik schrik ervan. Maar het lijkt me overduidelijk. Meneer, hoe voelt u zich?

WIECHER: Ik word gek! Laat me los! Het jeukt!

GEERT: Blijf hem beethouden. Het is voor zijn eigen bestwil. En de onze.

JOLANDA: Onze bestwil?

GEERT: Pepperitis is ontzettend besmettelijk.

JOLANDA: En zij twee dan?

GEERT: Ja, ik denk dat zij het nu ook gaan krijgen. (*Liselore wil verschrikt opstaan maar Frans trekt haar terug*)

FRANS: Zitten blijven! Het is waarschijnlijk toch al te laat.

JOLANDA: (*in paniek*) Maar wat gaat er gebeuren?

GEERT: Niets. Meestal gaat dit in een dag of twee vanzelf weer over. Alleen...

JOLANDA: Alleen wat?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto